

og Bryggers — hvor den smilende Husmandskone lykønskende rakte ham en pjaskvaad Haand — og førte ham ned i Salte- og Mælkekælderens, hvor hun til Ære for ham lod et Parti frisk-kærnet Smør nedslaa i en Drittel. Tilsidst gik de ind i „Salen“, et stort, blaakalket Rum, der laa for sig selv paa den anden Side af Forstuen. Af Møbler fandtes her kun et dobbelt Klædeskab og tre store, grønmalede Kister, hvori Husets Forraad af Linned, Dækketøj og gamle Familieerindringer laa forvarede. Else aabnede Kisterne en efter en, og Emanuel saa' her mange Ting, der vakte hans højeste Interesse. Der var aarhundredgamle Brude-skjorter, Brystsmækker og „Hængklæder“, kunst-færdigt overbroderede med „Hedebosting“, og med indvævede Navne og Aarstal, der havde kostet Aaringers Arbejde; desuden gamle Gyldenstykkets Hovedtøjer og perlestukne Huer, der havde tilhørt Forfædrenes Bryllupsdragter; Bønnebøger, Sko-spænder, Brystkæder og Sølvknapper.

Else selv var mest optaget af at fremvise sin gennem mange Aar opsparede Beholdning af Lær-reder, Vadmæl og spunden Uld; thi denne ud-gjorde — hvad Emanuel ikke tænkte paa og heller ikke vilde have forstaaet — Børnenes hovedsageligste Medgift, idet Gaarden var en Fæsteejendom paa